पूरितो वासुदेवेन शङ्खराट् स्वनते भृशं । युद्ध्यमानेषु वीरेषु सैन्धवस्याभिरक्षिषु । ४१७०
नदत्सु धार्त्तराष्ट्रेषु विजयस्य रथम्प्रति । गाण्डीवस्य च निर्घोषे विप्रनष्टे समन्ततः ।
कश्मलाभिहतो राजा चिन्तयामास पाण्डवः । न नूनं स्वस्ति पार्थाय यथा नदति शङ्खराट् ।
कौरवाश्च यथा हृष्टा विनदन्ति मुहुर्मुहुः । एवं सञ्चिन्तयित्वा तु व्याकुलेनान्तरात्मना ।
अजातशत्रुः कौन्तेयः सात्त्वतं प्रत्यभाषत । वाष्पगद्गदया वाचा मुह्यमानो मुहुर्मुहुः ।
कृत्यस्यानन्तरापेक्षी शैनेयं शिनिपुङ्गवं । ४१७५

॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ यः स धर्म्मः पुरा दृष्टः सद्भिः शैनेय शाश्वतः । साम्पराये सुहृत्कृत्ये तस्य कालोऽयमागतः ।
सर्व्वेष्वपि च योधेषु चिन्तयन् शिनिपुङ्गव । त्वत्तः सुहृत्तमं कञ्चिन्नाभिजानामि सात्यके ।
यो हि प्रीतमना नित्यं यश्च नित्यमनुव्रतः । स कार्य्यः साम्पराये तु नियोज्य इति मे मतिः ।
यथा च केशवो नित्यं पाण्डवानां परायणं । तथा त्वमपि वार्ष्णेय कृष्णतुल्यपराक्रमः ।
सोऽहं भारं समाधास्ये त्वयि तं वोढुमर्हसि । अभिप्रायञ्च मे नित्यं न वृथा कर्त्तुमर्हसि । ४१८०
स त्वं भ्रातुर्व्वयस्यस्य गुरोरपि च संयुगे । कुरु कृच्छ्रे सहायार्थमर्ज्जुनस्य नरर्षभ ।
त्वं हि सत्यव्रतः शूरो मित्राणामभयङ्करः । लोके विख्यायसे वीर कर्म्मभिः सत्यवागिति ।
यो हि शैनेय मित्रार्थे युध्यमानस्त्यजेत्तनुं । पृथिवीञ्च द्विजातिभ्यो यो दद्यात् स समो भवेत् ।
श्रुताश्च बहवोऽस्माभीराजानो ये दिवं गताः । दत्त्वेमां पृथिवीं कृत्स्नां ब्राह्मणेभ्यो यथाविधि ।
एवं त्वामपि धर्म्मात्मन् प्रयाचेऽहं कृताञ्जलिः । पृथिवीदानतुल्यं स्यादधिकम्वा फलं विभो । ४१८५
एक एव सदा कृष्णो मित्राणामभयङ्करः । रणे संत्यजति प्राणान् द्वितीयस्त्वञ्च सात्यके ।
विक्रान्तस्य च वीरस्य युद्धे प्रार्थयतो यशः । शूर एव सहायः स्यान्नेतरः प्राकृतो जनः ।
ईदृशे तु परामर्शे वर्त्तमानस्य माधव । त्वदन्यो हि रणे गोप्ता विजयस्य न विद्यते ।
श्लाघन्नेव हि कर्म्माणि शतशस्तव पाण्डवः । मम सञ्जनयन् हर्षं पुनःपुनरकीर्त्तयत् ।
लघुहस्तश्चित्रयोधी तथा लघुपराक्रमः । प्राज्ञः सर्व्वास्त्रविच्छूरो मुह्यते न च संयुगे । ४१९०
महास्कन्धो महोरस्को महाबाहुर्म्महाहनुः । महाबलो महावीर्य्यः स महात्मा महारथः ।
शिष्यो मम सखा चैव प्रियोऽस्याहं प्रियश्च मे । युयुधानः सहायो मे प्रमथिष्यति कौरवान् ।
अस्मदर्थञ्च राजेन्द्र सन्नह्येद्यदि केशवः । रामो वाप्यनिरुद्धो वा प्रद्युम्नो वा महारथः ।
गदो वा सारणो वापि साम्बो वा सहवृष्णिभिः । सहायार्थं महाराज सङ्ग्रामोत्तममूर्द्धनि ।
तथाप्यहं नरव्याघ्रं शैनेयं सत्यविक्रमं । साहाय्ये विनियोक्ष्यामि नास्ति योऽन्यो हि तत्समः । ४१९५
इति द्वैतवने तात मामुवाच धनञ्जयः । परोक्षे त्वद्गुणांस्तथ्यान् कथयन्नार्य्यसंसदि ।
तस्य त्वमेवं सङ्कल्पं न वृथा कर्त्तुमर्हसि । धनञ्जयस्य वार्ष्णेय मम भीमस्य चोभयोः ।
यच्चापि तीर्थानि चरन्नगच्छं द्वारकां प्रति । तत्राहमपि ते भक्तिमर्ज्जुनं प्रति दृष्टवान् ।
न तत्सौहृदमन्येषु मया शैनेय लक्षितं । यथा त्वमस्मान् भजसे वर्त्तमानानुपप्लवे ।